

NORRA LATINPOJKAR HEM FRÅN SOMMARPARADIS.

1940.

Roligt att vara hemma igen trots allt.

27 brunbrända pigga Norra latinpojkar återvände i morse från sitt självstyrdas sommarparadis Marum och mottogs på Strandvägskajen av föräldrar och syskon och en och annan fnittrande skolflicka.

Det var näst sista laddningen. I förväg ha en del måst resa hem för att pröva upp

efter sommarens ferieläsning, och en de få stanna kvar ända till den 4 septembe för att jobba och göra fint efter sig.

Allmän belåtenhet med sommaren bland pojkarna och allmän glädje bland mötande fäder och mödrar. Och så börjar plugget igen...

Slutbadat på Björkö-lägrat

1941.

En sommarbild från Norra-latinpojkar sommarläger med kuratorn S. Bruce i mitten.

— Vi ha haft en strålände sommar härute. Och seglat ha vi gjort varenda dag från morgon till kväll — fyra mil per dag. Men så befinna sig också pojkarna i kanonform och var lugn för att det kommer att märkas i skolarbetet, när höstterminen nu börjar, säger segelledaren för norra latinarnas klämmiga pojkhem i Marum på södra Björkö, hr Börje Fridholm.

Den andra lägerperioden i Marum lider nu mot sitt slut och deltagarna i denna ett 70-tal brunbrända sol- och saltmättade grabbar från Norra latin börja nu så smått göra sig klara för hemresa. Bankdirektören och hamnchefen få lämna sina mektipåliggande befattningar i pojklägrat och åter sätta sig i skolbänken. Det är tydligen högst ogärna man skiljs från Björkö — allt har varit så underbart intressant och roligt, försäkra de sjuttio med en mun och det finns inte någon, som inte i vinter kommer att längta tillbaka till detta mönsterläger, som under kand. Sigge Bruces skickliga ledning utvecklats till något fullkomligt unikt bland sommarhem.

— I sommar ha vi fått ett nytt gästhem med plats för 8—10 personer och en feriskola, där 35 pojkar pluggat, berättar segelchefen vidare. Ordningen inom lägrat har som alltid tidigare varit perfekt — vi ha ju en konsekvent genomförd självstyrelse och varje pojke har en bestämd uppgift att fylla, vare sig han nu är brandsoldat, telefonist eller bankdirektör. Vi ha ju vår egen lilla bank, där pojkarna få deponera sina fickpengar, vi

ha brandkår, sjukstuga och mycket annat — sjukstugan är för övrigt inte bara för lägrats bästa. I sitt slag är det den enda på södra Björkö och vår lägerläkare dr Hägglund från Väddö har mottagning där varje torsdag för traktens befolkning. Sjukstugan är också mycket väl utrustad och där kan till och med göras enklare operationer ända till blindtarm.

— I sommar ha pojkarna bl. a. haft nattövningar för att lära sig släcka brandbomber och i beredskapens tecken har ju en hel del av lägerlivet gått. Bara en sådan sak som att de få ligga logementsvis och själva bädda sina sängar, varvid bästa sängbäddningen prisbelönas, att man måste begära permission för att få ledigt etc. är ju en liten försmak av militärlivet, som kan vara nyttigt att ha varit med om.

— Vad mathållningen beträffar har inte ransoneringarna vållat några större svårigheter. Med undantag för en viss knapphet på bröd, som gjort, att pojkarna inte kunnat frossa på smörgås hur mycket som helst, ha vi haft god tillgång på allting och att man mått prima vittnar för övrigt sjukstugans magra journal om — det är inte många, som varit sjuka och några allvarliga fall ha inte förekommit. För övrigt ha pojkarna som tidigare själva i stor utsträckning bidragit till att få lägrats ekonomi att gå ihop — principen på Marum är, att ingenting får föräras och denna kristidsparoll har man alltid följt, allting som andra rata, det må vara vilken bräde som helst kan användas till nyttiga saker och mycket av det, som finns inom lägrat, är tillkommet på detta sätt. Men ännu fattas en hel del. Det vore därför synnerligen välkommet, om någon donator skulle vilja dyka upp — ju större medel vi få att röra oss med desto flera pojkar kunna vi ju ta emot, slutar hr Fridholm.